

dílu a vzhledem k obsahu exekučního návrhu je nepochybné, že pohledávky, které takto zabaveny býti mají, jsou nelikvidní a nejsou u žádné pokladny státní poukázány, což je v tomto případě jedině rozhodným.

Čís. 3501.

Třebas nesvéprávný před schválením smlouvy dle §u 865 obč. zák. byl zemřel, jest na jeho zákonném zástupci (otcovském opatrovníku) i soudu, by jednání přivedl ku konci.

(Rozh. ze dne 13. února 1924, R II 45/24.)

Dne 3. listopadu 1922 uzavřena byla před notářem v U. mezi postupující Rosalií Š-ovou se strany jedné a snoubenci zletilým Karlem Š-em a nezl. Annou V-ovou se strany druhé postupní smlouva, již postoupila matka ženichova Rosalie Š-ová snoubencům každému polovici svůj dům v K. za 51.200 Kč proti tomu, že tito převzali k zaplacení hypotekární pohledávku sirotčí pokladny 30.000 Kč, pak podíly dětí Marie Š-ové 10.000 Kč a Vladimíra Š-a 6.500 Kč a k vybývání výměnek Rosalii Š-ové. Na základě této postupní smlouvy bylo do knih vloženo novomanželům Karlu Š-ovi a jeho manželce Anně rozené V-ové právo vlastnické k domu tomu, každému na polovici. Anna Š-ová, rozená V-ová, v půl roce po uzavření smlouvy zemřela a v řízení pozůstalostním žádal její otec Jan V., by byla opatrovnicky schválena smlouva ze dne 3. listopadu 1922, uzavřená jeho nezletilou dcerou Annou Š-ovou, nezašoupenou zákonitým zástupcem. Pozůstalostní soud žádost zamítl, poněvadž nezletilá Anna Š-ová nežije a ustanovení §§ 260 až 284 obč. zák. vztahují se na opatrovnice, jenom pokud jsou na živu. Rekursní soud usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů a vrátil věc prvnímu soudu, by o návrhu po zákoně jednal a znovu rozhodl.

Důvody:

Poněvadž Anna V-ová byla nezletilou, bylo potřebí ku platnosti smlouvy s její strany, by s ní projevila souhlas její otec Jan V. (§§ 152; 176, 260 a 865 obč. zák.) a aby smlouva ta byla napotom schválena ještě soudem opatrovnickým (§§ 233, 149, 150, 106, 1034, 1224, 152 a 865 obč. zák.). Nesporně jest, že omylem notáře, smlouvu sepisujícího, nebylo ve smlouvě uvedeno, že otec Anny V-ové smlouvu uzavřel a schválil za nezletilou svou dceru. Po uzavření jejího sňatku s Karlem Š-em stal se otec opatrovníkem jejího jmění dle §u 176 a contr. § 260 obč. zák. a měl povinnost, smlouvu postupní, o kteréž nyní tvrdí, že byla jím uzavřena za dceru, pokud se týče s jeho souhlasem, přivést ke schválení soudem opatrovnickým. Tuto povinnost na se vzal jako otec, jenž smlouvu uzavřel a jako napotomní opatrovník jmění dceřina (§ 176 obč. zák.) měl i na dále povinnost, započatou smlouvu k plat-

nosti přivést a dokončiti. Této povinnosti nebyl sprostěn ani smrtí dcery, která ve věku 17 let, v půl roce po uzavření oné smlouvy zemřela. Mělť jako opatrovník jmění dceřina tytéž povinnosti, jaké stihají poručníka (§ 282 obč. zák.). Poručnictví i opatrovnictví končí sice smrtí poručenice (opatrovance), avšak poručenstvo (poručník i poručenský soud) zůstává i na dále povinno jednání, jménem svěřence započaté, dokončiti, když by započaté jednání bez zřejmé škody dědiců nebylo lze přerušiti. Tytéž povinnosti mají otec nezletilce a soud opatrovnícký (§§ 282, 249 a 1022 obč. zák. Stubenrauch komentář k Šu 249 obč. zák.). Má tedy otec zůstavitelky, jako opatrovník jejího jmění právo i povinnost žádati, by zmíněná postupní smlouva byla schválena dodatečně po smrti dceřině soudem opatrovníckým, zakládá-li se na pravdě otcovo tvrzení, že by jinak na patrný úkor dědiců postoupený dům musil býti vrácen postupitelce Rosalii Š-ové, aniž by bylo zde záruky, že daná protihodnota bude pozůstalosti vrácena (§ 1022 obč. zák.). Nevadí, že úřad otcovského opatrovníka smrtí dceřinou již zanikl, tím nezanikla jeho povinnost, dokončiti jednání započaté, a nezanikla ani pravomoc bývalého opatrovníckého soudu ohledně úkonů, spadajících do doby, kdy opatrovnictví otcovo nad jméním dceřiným ještě trvalo. Nižší soudy neposoudily tedy věc po právní stránce správně, uznavše, že po smrti nezletilé dcery žadatelovy nelze dodatečné opatrovnícké schválení zmíněné postupní smlouvy udělit. Jich rozhodnutí trpí patrnou nezákonností (§ 16 nesp. pat.).

Čís. 3502.

Výdělková daň požívá za ostatních podmínek zákonného zástavního práva na celé nemovitosti, i když poplatník jest vlastníkem jen její ideální části.

(Rozh. ze dne 13. února 1924, R II 51/24.)

E x e k u č n í s o u d přikázal z nejvyššího podání za exekučně prodanou nemovitost, náleževší polovicí Josefu V-ovi a polovicí Františce V-ové, výdělkovou daň k zaplacení z celé vydražené nemovitosti, rekursní soud pouze z polovice Josefa V-a. **N e j v y š š í s o u d** obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Podle Šu 76 zákona o přímých osobních daních ze dne 25. října 1896, čís. 220 ř. zák. přísluší výdělkové dani zákonné zástavní právo k nemovitostem osoby daní povinné, za dalších, tam uvedených podmínek, které zkoumati zde není třeba, poněvadž odpor proti přikázání výdělkové daně z dražebního výtěžku se jich netýká. Zodpověděti jest pouze otázku, zdali výdělková daň, kterou dluhuje Josef V., požívá zákonného zástavního práva pouze na jeho polovici usedlosti, či na celé usedlosti. Odpověď zní v ten způsob, že ručí celá usedlost a nikoli pouze polo-